

การศึกษาพฤติกรรมการกระทำความผิด กรณีศึกษาเด็กและเยาวชนที่มารายงานตัว
ต่อศาลเยาวชนและครอบครัว จังหวัดสงขลา
Wrongdoing Behavior among Children and Youth Reporting to Songkhla
Juvenile and Family Court: A Case Study

นพวัลย์ คงคาลิหมิน^{1*}, พัชรภรณ์ ชูสิงห์แค² และปรางทิพย์ เอียดหมื่น³
Noppawan Kongkalimeen^{1*}, Patchraporn Chusingkhae² and Prangthip Eeatmoon³

¹ อาจารย์ประจำสาขาวิชาการปกครองท้องถิ่น คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

¹ Lecturer, Department of Local Government, Faculty of Political Science, Hatyai University

² นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการปกครองท้องถิ่น คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

² Bachelor Student, Department of Local Government, Faculty of Political Science, Hatyai University

³ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการปกครองท้องถิ่น คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

³ Bachelor Student, Department of Local Government, Faculty of Political Science, Hatyai University

*Corresponding author, E-mail: noppawan1401@gmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษาพฤติกรรมการกระทำความผิด กรณีศึกษาเด็กและเยาวชนที่มารายงานตัวต่อศาลเยาวชนและครอบครัว จังหวัดสงขลา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษามูลเหตุที่ส่งผลให้เกิดการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน และเพื่อศึกษาแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดจากคดีที่มีสถิติลำดับต้น ๆ ของศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดสงขลา จำนวน 20 คน โดยแยกเป็นแต่ละคดี คือ คดีพ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ จำนวน 10 คน คดีความผิดฐานลักทรัพย์ จำนวน 5 คน และคดีความผิดทางพ.ร.บ. จราจรทางบก จำนวน 5 คน ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการศึกษาจากเอกสารเหตุการณ์บันทึกการจับกุม และการสัมภาษณ์เชิงลึก เพื่อให้ทราบถึงมูลเหตุในการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน โดยสรุปผลการศึกษาในแต่ละคดีได้ดังนี้ คดีพ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พบว่ามูลเหตุการกระทำความผิด ส่วนใหญ่เกิดจากการที่เด็กและเยาวชนอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เห็นผู้อื่นกระทำความผิดจึงมีความคิดที่อยากจะทดลอง และอยากกระทำความผิด รวมไปถึงผู้ปกครองส่วนมากยังนิ่งเฉยกับการกระทำความผิดดังกล่าว คดีความผิดฐานลักทรัพย์ พบว่ามูลเหตุการกระทำความผิดส่วนใหญ่ เกิดจากความอยากรู้อยากได้เกินความพอดีของตนเอง รวมทั้งครอบครัวมีฐานะยากจนทำให้เกิดการลักขโมยนำไปสู่การกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ และคดีความผิดทางพ.ร.บ. จราจรทางบก พบว่ามูลเหตุการกระทำความผิด ส่วนใหญ่เกิดจากการที่เด็กและเยาวชนอยู่ในช่วงวัยรุ่นคึกคะนอง รวมกลุ่มกันเป็นจำนวนมากก่อให้เกิดการกระทำความผิด โดยไม่คำนึงถึงความเดือดร้อนของคนรอบข้างและความปลอดภัยของตนเอง ทั้งนี้สามารถสรุปภาพรวมในการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนว่ามีมูลเหตุต่าง ๆ ดังนี้

1. ครอบครัว พ่อแม่ไม่มีเวลาอบรมสั่งสอน เพราะต้องประกอบอาชีพ ทำให้เด็กและเยาวชนขาดสำนึกในการกระทำความผิด

2. เด็กและเยาวชน ขาดความยับยั้งชั่งใจ และอยากรู้อยากได้เกินความพอดีของตนเอง

3. กลุ่มเพื่อน การเลือกคบเพื่อนและชักนำไปในทางที่เสื่อมเสีย

4. การศึกษา เด็กและเยาวชนไม่ได้รับการศึกษา ทำให้ขาดความรู้ และใช้เวลาว่างที่ไม่เกิดประโยชน์นำไปสู่การมั่วสุม

คำสำคัญ: เด็กและเยาวชน การกระทำความผิดทางกฎหมาย คดีพ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ

คดีความผิดฐานลักทรัพย์ คดีความผิดทาง พ.ร.บ. จราจรทางบก

Abstract

The purposes of the study entitled “Wrongdoing Behavior among Children and Youth Reporting to Songkhla Juvenile and Family Court: A Case Study” were (1) to study motivation in wrongdoing by children and youth, (2) to find ways to protect and solve problems from wrongdoing by children and youth. The samples in this study were 20 of children and youth who were wrongdoers in topping cases as the statistics of Songkhla Juvenile and Family Court. The wrongdoers can be divided into three groups, namely 10 persons in narcotic case, 5 persons in burglary case, and 5 persons in road traffic case. The methods the researchers used in the study were studying documents related arrest records, and conducting in-depth interview to see the motivation in wrongdoing by the children and youth. Briefly, the findings from the cases were as follows. For the narcotic cases, it indicated the majority of motivation in wrongdoing derived from that they lived in the places surrounded by wrongdoers, leading to get motivated to imitate the others’ wrongdoing behavior, as well as mostly their guardians remained inactive to those wrongdoings. For the burglary cases, it was explored that mainly their motivation in wrongdoing was from greediness exceeding self-sufficiency, covering their family still being poor, which led to the wrongdoing as burglary cases. And for the road traffic cases, it was explored that the major motivation in the wrongdoings originated from they were in turning-point youth, assembled in a mass without thinking over the suffering of people all around and self-security.

However, the overall motivation in wrongdoings by the children and youth was as follows.

1. Family: The parents lacked of cultivation for them owing to the occupational necessity. This caused the deficiency of their consciousness in wrongdoings.

2. Children and Youth: They could not have self-control and were greedy over self-sufficiency.

3. Groups of Friends: Their selection of friends caused being persuaded to do

what might lead the damage or loss.

4. Education: The children and youth were not educated and lacked knowledge. Their more useless leisure brought about conspiracy.

Keywords: Children and Youth, Wrongdoing, Narcotic Case, Burglary Case, Road Traffic Case

บทนำ

เด็กและเยาวชน คือ อนาคตของชาติ ที่ควรได้รับการปกป้อง การป้องกัน ดูแล ให้เติบโตและเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ แต่ในขณะปัจจุบันสังคมและบ้านเมืองมีกลุ่มเด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมกระทำความผิดเป็นจำนวนมาก นับวันยังมีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ และมีความซับซ้อนขยายเป็นวงกว้าง ซึ่งผลจากการกระทำของเด็กและเยาวชนกลุ่มนี้นอกจากจะสร้างความเดือดร้อนความสะเทือนใจแก่ บิดา มารดา และญาติพี่น้อง ของตัวเด็กและเยาวชนเองแล้วนั้น ยังส่งผลไปถึงเหยื่อของการกระทำความผิดรวมถึง บิดา มารดา ของเหยื่อเอง

ในปัจจุบันจากการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนมีลักษณะหลายรูปแบบ ไม่ใช่แค่ความผิดทางศีลธรรม เท่านั้น แต่ได้รวมไปถึงการกระทำความผิดทางกฎหมายของบ้านเมือง จากการที่เด็กและเยาวชนเป็นผู้ที่มีวุฒิภาวะที่แตกต่างจากผู้ใหญ่ทั้งด้านอารมณ์ พฤติกรรม การเรียนรู้ และความรู้สึกผิดชอบชั่วดี ซึ่งสิ่งเหล่านี้ อาจจะเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดการกระทำความผิด ดังนั้นสถาบันครอบครัวจึงเป็นสถาบันที่มีความสำคัญ ซึ่งประเทศไทยแต่เดิมมีลักษณะอยู่กันแบบครอบครัวใหญ่ สามารถดูแล อบรมสั่งสอน เด็กและเยาวชนให้เป็นคนดีได้ แต่เมื่อสภาพสังคมปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไป สภาพครอบครัวจึงแยกออกมาเป็นครอบครัวเดี่ยว บิดา มารดา ไม่มีเวลาในการเลี้ยงดูอบรมสั่งสอนการพัฒนาทางด้านจิตใจ ที่จะทำให้เป็นคนดีมีศีลธรรม ด้วยเหตุผลเหล่านี้จึงเป็นโอกาสที่จะทำให้เกิดการชักจูงไปกระทำความผิดในสิ่งที่ไม่ถูกต้องมากขึ้นและทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น

ปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนเหล่านี้ จะส่งผลต่อสังคมส่วนรวม ทำให้เด็กและเยาวชนไม่สามารถเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ มีคุณค่าต่อประเทศชาติได้ เพื่อมิให้เกิดปัญหามากกว่าเดิม จึงต้องมีการป้องกันและพัฒนา เด็กและเยาวชนให้มีการพัฒนาในทางที่ดียิ่งขึ้น

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมกระทำความผิด กรณีศึกษาเด็กและเยาวชนที่มารายงานตัวต่อศาลเยาวชนและครอบครัว จังหวัดสงขลา ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาในระหว่างวันที่ 27 กรกฎาคม 2558 – 14 พฤศจิกายน พ.ศ. 2558 และผู้วิจัยเห็นว่าผลจากการศึกษาอาจจะช่วย บำบัด ฟื้นฟู ได้ตรงตามสาเหตุอาจจะเป็นผลให้เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดเหล่านี้เป็นพลเมืองดีและไม่หวนกลับไปกระทำความผิดซ้ำอีก

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษามูลเหตุที่ส่งผลให้เกิดการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน
2. เพื่อศึกษาแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน

ขอบเขตของการวิจัย

แนวคิด ทฤษฎี กรอบแนวคิด

การศึกษาพฤติกรรมกรรมการกระทำความผิด กรณีศึกษาเด็กและเยาวชนที่มารายงานตัวต่อศาลเยาวชนและครอบครัว จังหวัดสงขลา มีแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว สรุปลสาระสำคัญได้ดังนี้

พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและ ครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2535

คดีเยาวชนและครอบครัว หมายความว่า คดีที่ศาลเยาวชนและครอบครัว มีอำนาจพิจารณาพิพากษาตามพระราชบัญญัตินี้

ศาลเยาวชนและครอบครัว หมายความว่า ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง ศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัด หรือแผนกคดีเยาวชนและครอบครัวในศาลจังหวัด ซึ่งจัดตั้งขึ้น ตามพระราชบัญญัตินี้ ศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว หมายความว่า ศาลเยาวชน และครอบครัว ศาลอุทธรณ์ ภาคแผนกคดีเยาวชนและครอบครัว ศาลอุทธรณ์แผนกคดีเยาวชน และครอบครัว และศาลฎีกาแผนกคดีเยาวชนและครอบครัว ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้คดีอาญาที่มีข้อหาว่าเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดให้ถืออายุเด็ก หรือเยาวชนนั้นในวันทำการกระทำความผิดได้เกิดขึ้น ทั้งนี้ในศาลเยาวชนและครอบครัวทุกศาลให้มีผู้พิพากษา และผู้พิพากษา สมทบตามจำนวนที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมกำหนด

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เป็นหน่วยงานในกระทรวงยุติธรรม มีผู้อำนวยการสถาน พินิจเป็นผู้บังคับบัญชาให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมเป็นผู้แต่งตั้งและถอดถอนผู้อำนวยการ

อำนาจหน้าที่ของสถานพินิจ ให้สถานพินิจมีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ และตามกฎหมายอื่นและโดยเฉพาะให้มีอำนาจหน้าที่สืบเสาะและพินิจเรื่องอายุ ประวัติ ความประพฤติ สถิติปัญหาการศึกษา อบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพ และฐานะของเด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิด และของบิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลซึ่งเด็กหรือเยาวชนนั้นอาศัยอยู่ ตลอดจนสิ่งแวดล้อมทั้งปวงเกี่ยวกับเด็กหรือเยาวชนนั้น รวมทั้งสาเหตุแห่งการกระทำความผิดเพื่อ รายงานต่อศาล สอดส่องความประพฤติของเด็กและเยาวชนตามคำสั่งศาล ควบคุมเด็กและเยาวชน ซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดไว้ในระหว่างการสอบสวนหรือพิจารณาคดี หรือตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาล สงเคราะห์และบำบัดแก้ไขเด็กและเยาวชนในระหว่างที่ถูกควบคุมหรือภายหลังปล่อยจัดให้มีการตรวจรักษาและพยาบาลเด็กหรือเยาวชนในระหว่างการสอบสวนพิจารณาคดี หรือในระหว่างการควบคุมตัวในสถานพินิจ จัดการศึกษาฝึกและอบรม ดูแลและอบรมสั่งสอนเด็กและเยาวชนซึ่งอยู่ใน ความควบคุม ประมวลและรายงานข้อเท็จจริง รวมทั้งเสนอความเห็นต่อศาลในคดี ครอบครัว ศึกษาค้นคว้าถึงสาเหตุแห่งการกระทำของเด็กและเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดโดยทั่ว ๆ ไป จัดทำสถิติการกระทำความผิดดังกล่าวของเด็กและเยาวชนและ เผยแพร่วิธีป้องกันหรือทำให้ลดน้อยลงซึ่งการกระทำความผิดนั้น และดำเนินการอื่นตามคำสั่งศาลหรือตามที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา

การพิพากษาคดีอาญา การอ่านคำพิพากษาให้กระทำการเป็น การลับ ให้ศาลเรียกบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคล ที่จำเลยอาศัยอยู่มาฟังคำพิพากษาด้วย และในกรณีที่ศาลพิพากษาว่าเด็กหรือเยาวชนซึ่งเป็นจำเลยไม่มีความผิดและปล่อยเด็กหรือเยาวชนไป ถ้าศาลเห็นว่ามิเหตุอันสมควรจะกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับ ความประพฤติของเด็กหรือเยาวชนนั้นด้วยก็ให้ศาลมีอำนาจกำหนดเงื่อนไข เพื่อคุ้มครองความประพฤติข้อเดียวหรือหลายข้อไว้ในคำพิพากษาได้แก่ ห้ามมิให้เด็กหรือเยาวชนเข้าไปในสถานที่หรือท้องที่

ได้อันจะจงใจให้เด็ก หรือเยาวชนประพฤติชั่ว ห้ามมิให้เด็กหรือเยาวชนออกนอกสถานที่อยู่อาศัยในเวลา กลางคืน เว้นแต่จะมีเหตุจำเป็นหรือได้รับอนุญาตจากบิดามารดา ผู้ปกครองหรือบุคคลที่เด็กเยาวชนอาศัย อยู่ด้วย ห้ามมิให้เด็กหรือเยาวชนคบหาสมาคมกับบุคคลหรือประเภทบุคคลที่ศาลเห็นไม่สมควรห้ามมิให้ เด็กหรือเยาวชนกระทำการได้อันจะจงใจให้เด็กหรือเยาวชนนั้นประพฤติชั่ว และให้เด็กหรือเยาวชนไป รายงานตัวต่อศาลหรือพนักงานคุมประพฤติ หรือพนักงานสังคมสงเคราะห์ที่ผู้อำนวยการสถานพินิจ มอบหมายเป็นครั้งคราว รวมทั้งให้เด็กหรือเยาวชนไปศึกษาเข้ารับการฝึกอบรมหรือประกอบอาชีพเป็น กิจจะลักษณะ และให้ศาลกำหนดระยะเวลาที่จะให้เด็กหรือเยาวชนปฏิบัติตามเงื่อนไขนั้นด้วยแต่ต้องไม่ เกินกว่าเด็กหรือเยาวชนนั้นมีอายุครบยี่สิบสี่ปีบริบูรณ์

2. พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ แบ่งเป็น 5 ประเภทได้แก่

ประเภท 1 ยาเสพติดให้โทษชนิดร้ายแรง เช่น เฮโรอีน แอมเฟตามีน เอ็กซ์ตาซี และแอลเอสดี

ประเภท 2 ยาเสพติดให้โทษทั่วไป เช่น ใบโคคา โคเคอิน ยาสกัดเข้มข้นของต้นฝิ่นแห้ง มอร์ฟิน

ประเภท 3 ยาเสพติดให้โทษที่มีลักษณะเป็นต้นตำหรับยาและมียาเสพติดให้โทษประเภท 2 ผสมอยู่

ประเภท 4 สารเคมีที่ใช้ในการผลิตยาเสพติดให้โทษประเภท 1 หรือ 2 เช่น แอซีติกแอน ไฮโดรด์ แอซีติลคลอไรด์

ประเภท 5 ยาเสพติดให้โทษที่ไม่จัดอยู่ในประเภท 1 ถึง 4 มี 4 รายการ คือ กัญชา พืช กระต่อม พืชฝิ่น และพืชเห็ดขี้ควาย

การลงโทษผู้กระทำความผิดตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 5 พ.ศ. 2545

ข้อหา : ผลิต/นำเข้า/ส่งออก

ประเภท 1 จำคุกตลอดชีวิต (มาตรา 65 วรรค 1) ถ้ากระทำเพื่อจำหน่ายโทษประหารชีวิต (มาตรา 65 วรรค 2) คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ 20 กรัมขึ้นไป ถือว่ากระทำเพื่อจำหน่ายโทษประหารชีวิต (มาตรา 15, 65)

ประเภท 2 จำคุก 1 ปี ถึง 10 ปี และปรับ 10,000 บาท ถึง 100,000 บาท (มาตรา 68 วรรค 1) ถ้าเป็นมอร์ฟิน ฝิ่น หรือโคคาอิน จำคุก 20 ปี ถึงตลอดชีวิต และปรับ 200,000 บาท ถึง 500,000 บาท (มาตรา 68 วรรค 2)

ประเภท 3 จำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับไม่เกิน 30,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา 70, 20) จำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 50,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา 72, 22) และจำคุกไม่ เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา 71, 20)

ประเภท 4 จำคุก 1 ปี ถึง 10 ปี และปรับ 10,000 บาท ถึง 100,000 บาท (มาตรา 73)

ประเภท 5 จำคุก 2 ปี ถึง 15 ปี และปรับ 20,000 บาท ถึง 150,000 บาท (มาตรา 75)

ถ้าเป็นพืชกระต่อม จำคุกไม่เกิน 2 ปี และปรับไม่เกิน 20,000 บาท (มาตรา 75 วรรค 2)

ข้อหา : จำหน่าย/ครอบครองเพื่อจำหน่าย

ประเภท 1 คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ไม่เกิน 100 กรัม จำคุก 5 ปีถึงตลอดชีวิต และปรับ 50,000 บาท ถึง 500,000 บาท (มาตรา 66 วรรค 1) และคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์เกิน 100 กรัม จำคุก ตลอดชีวิตหรือประหารชีวิต (มาตรา 66 วรรค 2)

ประเภท 2 จำคุก 1 ปี ถึง 10 ปี และปรับ 10,000 บาท ถึง 100,000 บาท (มาตรา 69 วรรค 2) ถ้าเป็นมอร์ฟิน ผื่น หรือโคคาอิน คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ไม่เกิน 100 กรัม จำคุก 3 ปี ถึง 20 ปี และปรับ 30,000 บาท ถึง 200,000 บาท คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์เกินกว่า 100 กรัม จำคุก 5 ปี ถึงตลอดชีวิต และปรับ 50,000 บาท ถึง 500,000 บาท (มาตรา 69 วรรค 3, 4)

ประเภท 3 (ไม่มีระบุ)

ประเภท 4 จำคุก 1 ปี ถึง 10 ปี และปรับ 10,000 บาท ถึง 100,000 บาท (มาตรา 69 วรรค 2)

ประเภท 5 จำคุก 2 ปี ถึง 15 ปี และปรับ 20,000 บาท ถึง 150,000 บาท (มาตรา 76 วรรค 2) ถ้าเป็นพืชกระท่อม จำคุกไม่เกิน 2 ปี และปรับไม่เกิน 20,000 บาท (มาตรา 76 วรรค 4)

ข้อหา : ครอบครอง

ประเภท 1 คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ไม่เกิน 20 กรัม จำคุก 1 ปี ถึง 10 ปี และปรับ 10,000 บาท ถึง 100,000 บาท (มาตรา 67) และคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ 20 กรัมขึ้นไป ถือว่าครอบครองเพื่อจำหน่าย (มาตรา 15 วรรค 2, มาตรา 66)

ประเภท 2 คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ไม่เกิน 100 กรัม จำคุกไม่เกิน 5 ปี และปรับไม่เกิน 50,000 บาท (มาตรา 69 วรรค 1) ถ้าเป็นมอร์ฟิน ผื่น หรือโคคาอิน คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ไม่เกิน 100 กรัม จำคุก 3 ปี ถึง 20 ปี และปรับ 30,000 บาท ถึง 200,000 บาท (มาตรา 69 วรรค 3) และคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ 100 กรัมขึ้นไปถือว่าครอบครองเพื่อจำหน่าย (มาตรา 17 วรรค 2, มาตรา 69 วรรค 2, 4)

ประเภท 3 (ไม่มีระบุ)

ประเภท 4 ไม่ถึง 10 กิโลกรัม จำคุกไม่เกิน 5 ปี และปรับไม่เกิน 50,000 บาท และ 10 กิโลกรัมขึ้นไป ถือว่าครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุก 1 ปี ถึง 10 ปี และปรับ 10,000 บาท ถึง 100,000 บาท (มาตรา 26, 74)

ประเภท 5 ไม่ถึง 10 กิโลกรัม จำคุกไม่เกิน 5 ปี และปรับไม่เกิน 50,000 บาท และ 10 กิโลกรัมขึ้นไป ถือว่าครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุก 2 ปี ถึง 15 ปี และปรับ 20,000 บาท ถึง 150,000 บาท (มาตรา 26, 76) ถ้าเป็นพืชกระท่อม จำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา 76 วรรค 3)

ข้อหา : เสพ

ประเภท 1 จำคุก 6 เดือน ถึง 10 ปี และปรับ 5,000 บาท ถึง 10,000 บาท (มาตรา 91)

ประเภท 2 จำคุก 6 เดือน ถึง 10 ปี และปรับ 5,000 บาท ถึง 100,000 บาท (มาตรา 91)

ประเภท 3 และประเภท 4 (ไม่มีระบุ)

ประเภท 5 จำคุกไม่เกิน 1 ปี และปรับไม่เกิน 10,000 บาท (มาตรา 92 วรรค 1) ถ้าเป็นพืชกระท่อม จำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกิน 1,000 บาท (มาตรา 92 วรรค 2)

ข้อหา : ใช้ให้ผู้อื่นเสพ

ประเภท 1 ผู้ใช้ต้องระวางโทษเป็น 2 เท่า และถ้ากระทำต่อหญิง หรือผู้ไม่บรรลุนิติภาวะ โทษประหารชีวิต (มาตรา 93 วรรค 5)

ประเภท 2 จำคุก 1 ปี ถึง 10 ปี และปรับ 10,000 บาท ถึง 100,000 บาท (มาตรา 93 วรรค 1) ถ้าเป็นมอร์ฟินหรือโคคาอิน ผู้ใช้ต้องระวางโทษเพิ่มอีกกึ่งหนึ่ง ถ้าทำต่อหญิงหรือผู้ไม่บรรลุนิติภาวะ จำคุกตลอดชีวิตและปรับ 200,000 บาท ถึง 500,000 บาท (มาตรา 93 วรรค 4)

ประเภท 3 และประเภท 4 (ไม่มีระบุ)

ประเภท 5 จำคุก 1 ปี ถึง 10 ปี และปรับ 10,000 บาท ถึง 100,000 บาท (มาตรา 93 วรรค 1)

3. กฎหมายความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ แบ่งประเภทของความผิดได้ดังนี้

การลักทรัพย์ คือ การเอาทรัพย์ของผู้อื่นหรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วยไป โดยต้องการจะครอบครองทรัพย์นั้นไว้ เพื่อตนเองเอาไปขายหรือให้กับบุคคลอื่นก็ตามแต่ ผู้ที่กระทำความผิดฐานลักทรัพย์จะต้องถูกระวางโทษไม่เกิน 3 ปี และปรับไม่เกิน 6 พันบาท การลักทรัพย์นั้นถ้าผู้กระทำได้กระทำให้ในเวลากลางคืนหรือในบริเวณที่มีเหตุเพลิงไหม้ การระเบิด หรือในบริเวณที่มีอุบัติเหตุผู้ที่เข้าไปลักทรัพย์ในบริเวณดังกล่าวจะต้องถูกระวางโทษหนักขึ้นกว่าการลักทรัพย์ในเวลา สถานที่หรือเหตุการณ์ปกติ

การยักยอกทรัพย์ เป็นกรณีที่ทรัพย์นั้นได้ตกมาอยู่ในความครอบครองของบุคคลหนึ่ง แล้วบุคคลนั้นได้ยึดเพื่อไว้เป็นประโยชน์กับตนเอง ซึ่งทำให้เจ้าของทรัพย์ได้รับความเสียหาย

การฉ้อโกงทรัพย์ เป็นการลักทรัพย์โดยฉกฉวยเอาซึ่งหน้า เป็นการขโมยเจ้าของรู้ตัวและทรัพย์จะต้องอยู่ใกล้ชิดตัวเจ้าทรัพย์ ผู้กระทำการฉ้อโกงทรัพย์จะต้องถูกระวางโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี และปรับไม่เกิน 1 หมื่นบาท อย่างไรก็ตามถ้าการฉ้อโกงทรัพย์ทำให้ผู้อื่นได้รับอันตรายหรือเสียชีวิต

การกรรโชกทรัพย์ คือ การที่รุ่มที่บังคับเอาเงินจากรุ่นน้องหรือที่เรียกกันว่า "แก๊งค์ดาวไกล" มักจะบังคับขู่เข็ญให้รุ่นน้องเอาเงินหรือสิ่งของที่มีค่ามาให้ ถ้าไม่เอามาให้ก็มักจะถูกขู่หรือถูกทำร้าย

การริดเอาทรัพย์ คือ การกระทำความผิดเหมือนการกรรโชกทรัพย์แต่ต่างกันเฉพาะวิธีการบังคับ เป็นการขู่ว่าจะทำร้ายทำอันตราย แต่การริดเอาทรัพย์จะเป็นกรณีที่ผู้กระทำขู่ว่าจะเปิดเผยความลับซึ่งจะทำให้เกิดความเสียหายต่อผู้ที่ถูกขู่หรือบุคคลอื่น จนผู้ที่ถูกขูยินยอมมอบเงินหรือทรัพย์สินให้

ชิงทรัพย์ คือ การลักทรัพย์ที่ประกอบด้วยการใช้กำลังเข้าทำร้ายหรือขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังเข้าทำร้ายในทันที ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้ที่ครอบครองทรัพย์นั้นอยู่ยินยอมให้ทรัพย์ไป หรือกระทำให้ไปเพื่อให้เกิดความสะดวกในการนำทรัพย์นั้นไป

การปล้นทรัพย์ ลักษณะเช่นเดียวกับการชิงทรัพย์ต่างกันเพียงว่ามีผู้ร่วมชิงทรัพย์ตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป ผู้ที่กระทำความผิดฐานปล้นทรัพย์จะต้องถูกระวางโทษตั้งแต่ 10 ปี ถึง 15 ปี และปรับตั้งแต่ 2 หมื่นบาท ถึง 3 หมื่นบาท

การทำให้เสียทรัพย์ เป็นกรณีที่ผู้กระทำตั้งใจจะทำร้ายหรือทำให้ทรัพย์สินของผู้อื่นได้รับความเสียหาย ผู้กระทำความผิดฐานนี้จะต้องถูกระวางโทษไม่เกิน 3 ปี หรือปรับไม่เกิน 6 พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

4. พระราชบัญญัติจรรยาบรรณ

พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติจรรยาบรรณ (ฉบับที่ 10) พ.ศ. 2557” ใช้ บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป ซึ่งเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้ผู้ขับขี่หยุดรถได้ในกรณีที่รถนั้นมีสภาพไม่ถูกต้องตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 6 และเห็นว่าผู้ขับขี่หรือบุคคลใดในรถนั้นได้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอันเกี่ยวกับรถนั้น ๆ ในกรณีที่มีพฤติการณ์อันควรเชื่อว่าผู้ขับขี่ฝ่าฝืน หรือให้เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้มีการทดสอบผู้ขับขี่ดังกล่าวว่าหย่อนความสามารถในอันที่จะขับขี่หรือเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่นหรือไม่ ในกรณีที่ผู้ขับขี่ไม่ยอมให้ทดสอบให้เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจกักตัวไว้ดำเนินการทดสอบได้ภายในระยะเวลาเท่าที่จำเป็น ทั้งนี้ หากยอมให้ทดสอบและผลการทดสอบปรากฏว่าไม่ได้ฝ่าฝืนก็ให้ปล่อยตัวไปทันที ในกรณีที่มีพฤติการณ์อัน

ควรเชื่อว่าผู้ขับขี่ขับรถในขณะที่เมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น หากยังไม่ยอมให้ทดสอบโดยไม่มีเหตุอันสมควรให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้นั้นฝ่าฝืน

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการศึกษาจากเอกสารเหตุการณ์บันทึกการจับกุม และการสัมภาษณ์เชิงลึกจากกลุ่มตัวอย่าง เพื่อได้ทราบถึงมูลเหตุในการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในแต่ละคดี

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด และมารายงานตัวต่อศาลเยาวชนและครอบครัว จังหวัดสงขลา ระหว่างวันที่ 27 กรกฎาคม พ.ศ. 2558 - 14 พฤศจิกายน พ.ศ. 2558 ในคดีที่มีสถิติการกระทำความผิดมากเป็น 3 อันดับแรก ได้แก่ คดีพ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ คดีความผิดฐานลักทรัพย์ และคดีพ.ร.บ.จราจรทางบก จำนวนทั้งหมด 303 คน (สถิติตั้งแต่เดือนกรกฎาคม 2558 - กันยายน 2558)

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มย่อยแบบเจาะจงกับเด็กและเยาวชนทั้ง 3 คดี ในคดีที่มีสถิติการกระทำความผิดมากเป็น 3 อันดับแรก โดยผู้วิจัยมีข้อจำกัดในการศึกษาวิจัย คือ ผู้วิจัยปฏิบัติงานสหกิจศึกษาในศาลเยาวชนและครอบครัว จังหวัดสงขลา โดยมีระยะเวลาในการเก็บข้อมูลเพียง 3 เดือนในขณะที่ปฏิบัติงานสหกิจศึกษา และไม่สามารถเจอประชากรทั้งหมดได้ครบตามจำนวน ผู้วิจัยจึงใช้วิธีเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบโควตา (สุวิมล ว่องวานิช และนางลักษณ์ วิรัชชัย, 2546 : 122) โดยกำหนดโควตาจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการคือ 20 คน จากจำนวนประชากรทั้งหมด 303 คน ทำให้ได้กลุ่มตัวอย่างในแต่ละคดี คือ คดียาเสพติดให้โทษ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าเป็นคดีที่มีประชากรจำนวนมากที่สุดจึงเลือกกลุ่มตัวอย่างในคดีนี้มากที่สุด คือจำนวน 10 คน ส่วนคดีความผิดฐานลักทรัพย์และคดีพ.ร.บ.จราจรทางบก มีจำนวนประชากรใกล้เคียงกัน ผู้วิจัยจึงเลือกกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 คดีให้มีจำนวนที่เท่ากันคือ 5 คน อีกทั้งการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบนี้ยังเป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบมีจุดประสงค์ เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการ โดยแสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างตามตารางดังนี้

ตารางที่ 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างเด็กและเยาวชนที่ได้กระทำความผิด

คดี	จำนวนประชากร	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
ยาเสพติดให้โทษ	226	10
ลักทรัพย์	45	5
พ.ร.บ.จราจรทางบก	32	5
รวม	303	20

ที่มา: ศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดสงขลา

ผลการวิจัย

การศึกษาพฤติกรรมการกระทำความผิด กรณีศึกษาเด็กและเยาวชนที่มีรายงานตัวต่อศาลเยาวชนและครอบครัว จังหวัดสงขลา สามารถสรุปผลการศึกษาจากเอกสารเหตุการณ์บันทึกการจับกุมและการสัมภาษณ์เชิงลึกโดยแยกเป็นแต่ละคดี ได้ดังนี้

1. คดีพ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พบว่ากลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คน เป็นเพศชายจำนวน 9 คน และเพศหญิงจำนวน 1 คน โดยส่วนใหญ่กระทำความผิดฐานมีสารเสพติดให้โทษประเภท 5 (พืชกระท่อม) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยผิดกฎหมาย จำนวน 9 คน และกระทำความผิดฐานมีสารเสพติดประเภท 1 ยาเสพติดให้โทษชนิดร้ายแรง เช่น เฮโรอีน แอมเฟตามีน เอ็กซ์ตาซี และแอลเอสดี จำนวน 1 คน ทั้งนี้มีกลุ่มตัวอย่างบางส่วนที่กระทำความผิดโดยมีสารเสพติดไว้ในครอบครองหลายประเภท จากการสัมภาษณ์เชิงลึกของกลุ่มตัวอย่าง พบว่าส่วนใหญ่กระทำความผิดโดยมีสาเหตุหลักมาจากการคบเพื่อน การเข้ากลุ่มกับเพื่อนแล้วถูกชักชวนกันไปกระทำความผิด การอยากรู้อยากลองของเด็กในวัยเดียวกัน รองลงมากระทำความผิดโดยมีสาเหตุมาจากไม่ได้รับการศึกษา ทำให้เกิดเวลาว่างนำไปสู่การยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด และสาเหตุอันดับสุดท้ายเกิดจากครอบครัว เนื่องจากเด็กและเยาวชนที่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดไม่ได้พักอาศัยอยู่กับบิดามารดาหรืออาศัยอยู่กับญาติ ทำให้ขาดความอบอุ่น ไร้ที่พึ่ง จึงหันไปคบเพื่อนและใช้ยาเสพติดเป็นทางออกในการแก้ไขปัญหาและต้องการเรียกร้องความสนใจจากผู้ปกครองหรือคนรอบข้าง

2. คดีความผิดฐานลักทรัพย์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็นเพศชาย จำนวน 5 คน โดยมีการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ ลักขโมยรถจักรยานยนต์ จำนวน 4 คน และลักทรัพย์ในเคหสถาน จำนวน 1 คน จากการสัมภาษณ์เชิงลึกของกลุ่มตัวอย่าง พบว่าส่วนใหญ่กระทำความผิดโดยมีสาเหตุหลักมาจากการอยากได้อะไรมี จำนวน 4 คน และสาเหตุรองลงมาคือ ขาดความอบอุ่นในครอบครัว และมีฐานะยากจน จึงมีพฤติกรรมลักทรัพย์ เพื่อให้ตนเองมีทรัพย์สินเหมือนคนอื่นและต้องการให้เกิดการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน จำนวน 1 คน ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างข้างต้นเป็นเด็กและเยาวชนซึ่งในการลักทรัพย์ดังกล่าวเป็นการกระทำความผิดเพียงแค่อยากมีอยากได้โดยไม่ได้มีเจตนาอื่นแอบแฝง และจากการที่ผู้วิจัยได้ทำหน้าที่รับรายงานตัวในระหว่างคุมประพฤติ เด็กและเยาวชนที่มีรายงานตัวเกินกว่าร้อยละ 90 กระทำความผิดฐานลักทรัพย์เป็นส่วนใหญ่

3. คดีพ.ร.บ.จราจรทางบก พบว่ากลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 คน เป็นเพศชายจำนวน 3 คน และเพศหญิงจำนวน 2 คน โดยมีการกระทำความผิดฐานขับรถใช้ความเร็วสูง ส่งเสียงดัง กีดขวางการจราจร ก่อให้เกิดความเดือดร้อน ความรำคาญในเวลากลางคืน ไม่คำนึงถึงความปลอดภัยต่อตนเองและผู้อื่น จากการสัมภาษณ์เชิงลึกของกลุ่มตัวอย่าง พบว่ากระทำความผิดโดยมีสาเหตุมาจากการคบเพื่อนในวัยรุ่น และเป็นการตีกะนองของกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำไปเพื่อความสนุกสนาน โดยไม่ได้คำนึงถึงความปลอดภัยบนท้องถนนทั้งต่อตนเองและผู้อื่น

สรุปและอภิปรายผล

การศึกษาพฤติกรรมการกระทำความผิด กรณีศึกษาเด็กและเยาวชนที่มีรายงานตัวต่อศาลเยาวชนและครอบครัว จังหวัดสงขลา สามารถสรุปและอภิปรายผล โดยแยกเป็นแต่ละคดีได้ดังนี้

คดี พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ มูลเหตุการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ส่วนใหญ่เกิดจากการที่เด็กอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เห็นคนอื่นทำได้อีกก็คิดอยากลอง อยากทำตาม รวมไปถึงผู้ปกครองส่วนมากยังให้ความนิ่งเฉยกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนกลุ่มนี้เป็นจำนวนมาก

คดีความผิดฐานลักทรัพย์ มูลเหตุการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ส่วนใหญ่เกิดจากอยากได้อะไรแบบผู้อื่นจนไม่ได้คำนึงถึงความพอดีของตนเองและอีกสาเหตุหนึ่งเกิดจากครอบครัวมีฐานะยากจนทำให้เด็กลักขโมยและกระทำความผิดในลักษณะการลักทรัพย์

คดี พ.ร.บ. จราจรทางบก มูลเหตุการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ส่วนใหญ่เกิดจากเด็กและเยาวชนอยู่ในช่วงวัยรุ่นและมีกลุ่มเพื่อนจำนวนมากจึงก่อให้เกิดความคึกคะนอง โดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของคนรอบข้างและความปลอดภัยของตนเอง

ทั้งนี้โดยภาพรวมเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดมีมูลเหตุต่าง ๆ ในการกระทำความผิดดังนี้

1. ครอบครัว ที่พ่อแม่ไม่มีเวลาอบรมสั่งสอนให้เกิดสำนึกในการกระทำความผิด และบางส่วนนิ่งเฉยต่อการกระทำความผิดของบุตรหลาน ส่งผลให้เด็กและเยาวชนไม่ได้เกิดสำนึกในการกระทำความผิดแต่อย่างใด
2. กลุ่มเพื่อน การเลือกคบเพื่อนในวัยศึกษาคะนอง ส่งผลต่อการมีวามุมกระทำความผิด เสพสารเสพติดและชักนำไปในทางที่เสื่อมเสีย
3. สภาพแวดล้อม เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการเลียนแบบพฤติกรรม เนื่องเด็กและเยาวชนบางส่วนอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี และไม่เหมาะสม
4. ความอยากรู้อยากได้ของตนเอง ทำให้เกิดความโลภ ขาดความพอดีโดยไม่คำนึงถึงครอบครัวและฐานะของตนเอง
5. การได้รับการศึกษาของเด็กและเยาวชนบางส่วนไม่ได้รับการศึกษา ทำให้ขาดความรู้และใช้เวลาว่างที่ไม่เกิดประโยชน์นำไปสู่การกระทำความผิด

เอกสารอ้างอิง

สุวิมล ว่องวาณิช และนางลักษณ์ วิรัชชัย. (2546). *ระเบียบวิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*.

กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ. สืบค้นจาก <http://web.krisdika.go.th>
ตำรวจมวลชนสัมพันธ์. *กฎหมายความผิดเกี่ยวกับทรัพย์*. สืบค้นจาก <http://www.masspolice.com/index.asp>

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522. สืบค้นจาก www.accident.or.th/datacenter/images/PDF/2522.pdf

กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัว. สืบค้นจาก <http://www.2.djop.moj.go.th/law/act/item/151>